11/07/2021

Πολύτιμες διδαχές του Οσίου Παϊσίου για τη ζωή μέσα στον κόσμο

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

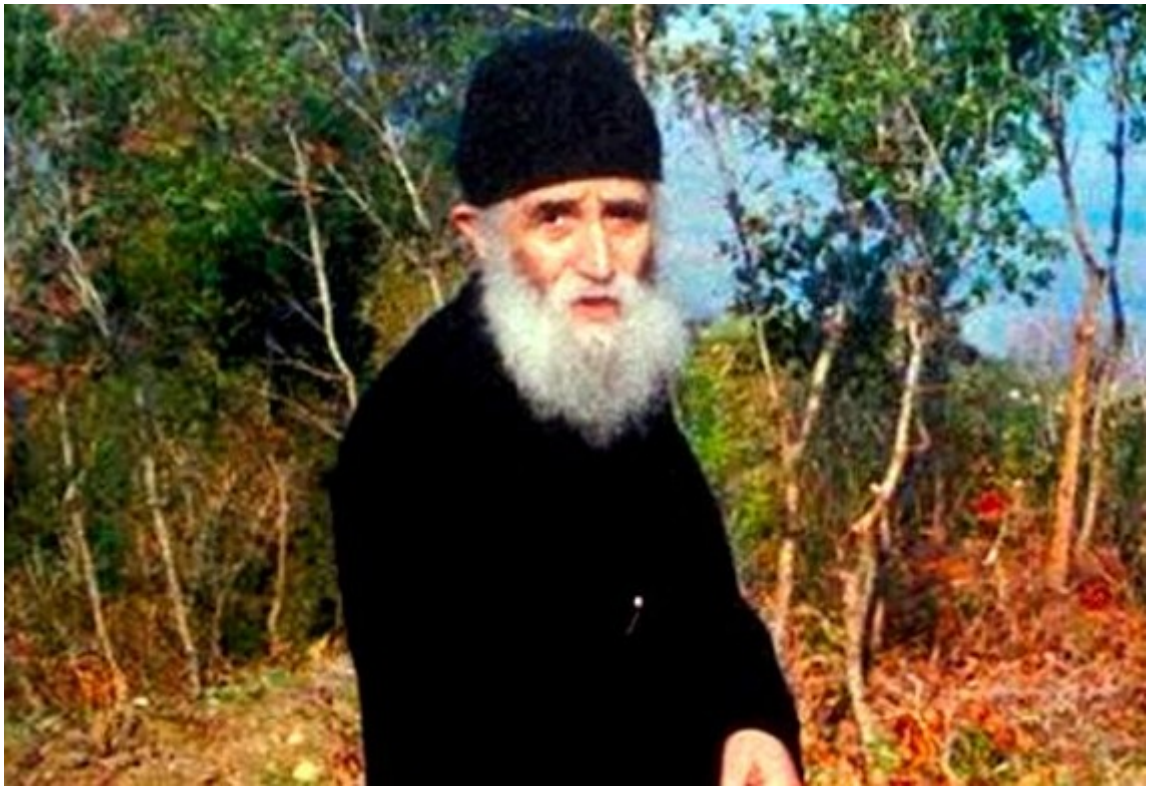

– Γέροντα, σήμερα πολλοὶ νέοι ἄνθρωποι δέν θέλουν νά κάνουν παιδιὰ γιατὶ σκέφτονται σὲ τί εἴδους κόσμο θὰ φέρουν τὸ παιδὶ τους. Μόλυνση ἀπὸ τὰ χημικὰ ἀπὸ τὰ πυρηνικά, ζωὴ γεμάτη ἄγχος, ἄγρια κοινωνία, πόλεμοι... Ἂν εἴμαστε κιόλας στόν καιρὸ τοῦ Ἀντιχρίστου, σκέφτομαι καὶ ἐγώ, μήπως δέν ἀξίζει κανεὶς νά παντρεύεται καὶ να κάνει παιδιά.

— Ὄχι, Θανάση, δέν εἶναι ἔτσι!... Οἱ χριστιανοὶ στόν καιρὸ τῶν διωγμῶν δέν παντρεύονταν; δέν κάναν παιδιά; Καὶ παντρευόντουσαν καὶ παιδιὰ κάναν! Εἶχαν τὴν ἐλπίδα τους στηριγμένη στόν Χριστό... ὄχι στούς ἀνθρώπους. Εἶναι ὀλιγοπιστία αὐτὸς ὁ λογισμός. Ὁ Θεὸς σὲ μιά στιγμή μπορεῖ νά τὰ διορθώσει ὅλα. Νά σβήσει ὅλα τὰ στραβά. Κάνουν οἱ ἄνθρωποι σχέδια... ἔχει καὶ ὁ Θεὸς τὰ δικὰ Του. Νάξερες πόσες φορὲς τύλιξε ὁ διάβολος τή γῆ μὲ τὴν οὐρὰ του γιά νά τὴν καταστρέψει... Δέν τὸν ἀφήνει ὁ Θεός... τοῦ χαλάει τὰ σχέδια· καὶ τὸ κακό πού πάει νά κάνει ὁ διάβολος, ὁ Θεὸς τὸ ἀξιοποιεῖ καὶ βγάζει μεγάλο καλό. Μὴν ἀνησυχείς!

— Γέροντα, μέχρι ποῦ φτάνει ἡ ὑποχρέωση ποῦ ἔχει ἕνας γονιὸς για τὰ παιδιὰ τοῦ;

Να τὰ ἀφήσει κάτι, σκέφτεται. Πόσο κάτι; Ἕνα, δύο,... τρία σπίτια;

— Ἕνας γνωστός μου ἐργοστασιάρχης πού εἶχε πολλὰ χρήματα, πολυκατοικίες κ.λ.π. τὶ ἔκανε; Τὰ σπούδασε τὰ παιδιὰ του, τελείωσαν πανεπιστήμιο, κάναν καὶ μεταπτυχιακά, καὶ τοὺς ἄφησε ἀπὸ ἕνα διαμέρισμα. Τὰ ὑπόλοιπα τάδωσε στούς ἐργάτες του καὶ σ' ἄλλους ποὖχαν ἀνάγκη. Πρῶτα ἀπ' ὅλα νά τοὺς δώσει κανεὶς καλή, χριστιανικὴ ἀνατροφή. Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο ἐφόδιο γιά τή ζωῆ τους. Μετὰ νά τὰ σπουδάσει να μάθουν λίγα γράμματα. Ἂν θέλουν να προχωρήσουν πανεπιστήμιο, μεταπτυχιακά, νά τὰ βοηθήσει ἢ να μάθουν μία τέχνη. Νά τὰ βοηθήσει δηλαδὴ να βγάζουν τὸ ψωμὶ τους. Ἔ! μετὰ ἂν ἔχει τὴν δυνατότητα νά τοὺς ἀφήσει καὶ κάτι... κανένα οἰκόπεδο, κανένα σπίτι. Νάχουν κι αὐτὰ μιά φωλιά! Εἶναι καὶ μερικοὶ γονεῖς πού ἀδιαφοροῦν γιά τὰ παιδιὰ τους καὶ τὰ τρῶνε ὅλα... δέν ἀφήνουν τίποτα γιά τὰ παιδιὰ τοὺς! Μερικοὶ μάλιστα ἀφήνουν μόνο χρέη!... Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἄσχημο. Ὅταν ἦρθαν οἱ πρόσφυγες, τὸ 1924, ἀπὸ τὴν Μικρασία, ὁ πρόεδρος τοῦ χωριοῦ κοιτοῦσε νά τοὺς βολέψει ὅλους. Αὐτὸς νά πάρει αὐτὸ τὸ χωράφι, ὁ ἄλλος ἐκεῖνο τὸ κτῆμα κ.λ.π. Τὸν ἑαυτὸ του τὸν ἄφησε τελευταῖο... δέν τὸν ὑπολόγισε. Ὅταν μεγάλωσαν τὰ παιδιὰ του, τοῦ παραπονέθηκαν: — «Καλὰ ὅλους τοὺς βόλεψες... Ἐμᾶς δέν μᾶς σκέφτηκες;...» καὶ εἴχαν δίκιο τὰ παιδιά... Ἄλλο νἄναι κανεὶς μόνος του... Ἂν ἔχει κανεὶς οἰκογένεια πρέπει νά σκέφτεται πρῶτα τὴν οἰκογένειά του καὶ μετὰ τοὺς ἄλλους πού ἔχουν καὶ αὐτοὶ τοὺς δικοὺς τους νά τοὺς σκεφτοῦν.

Στήν κατοχὴ εἶχε μείνει στήν γειτονιά ἕνα ὀρφανό. Κανεὶς δέν τὸ ἔπαιρνε σπίτι του. Σκεφτόντουσαν διάφορα πράγματα. Κατοχὴ εἶναι... τὰ βολεύω δύσκολα... πὼς θὰ τὸ ταΐσω... κ.λ.π. Ἕνας πολύτεκνος, εἶχε δέκα παιδιά, ἦταν καὶ φτωχός, μόλις τὸ εἶδε τὸ κακόμοιρο, τὸ λυπήθηκε! Τὸ φώναξε σπίτι του καὶ τἄχωσε κάτω ἀπό τίς κουβέρτες μαζὶ μὲ τ' ἄλλα. — «Δέκα ἔχω... καὶ ἕνα αὐτὸ ἔνδεκα!!» σκέφτηκε «ἔχει ὁ Θεός»... Γέλασε ὁ γέροντας χαρούμενος καὶ εὐτυχισμένος καὶ συνέχισε.

— Βλέπεις ὁ πολύτεκνος εἶχε πλούσια καρδία... κι ἂς ἦταν φτωχός... γι' αὐτὸ εἶχε καὶ πλούσια τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν γυρίζει κανεὶς ἀπὸ τὴν δουλειά καὶ εἶναι νευριασμένος ἢ ἀγχωμένος καλύτερα εἶναι να πάει μιά βόλτα σ’ ἕνα πάρκο γιά εἴκοσι λεπτὰ καὶ να γυρίσει στό σπίτι του ἤρεμος καὶ μὲ χαμόγελο, καὶ ἂς πάει καθυστερημένος. Μιά φορά ἦρθε ἐδῶ ἕνας πολὺ στεναχωρημένος. Δέν τὰ πήγαινε καλὰ μὲ τὴν γυναῖκα του. Τόσο δέν ἤθελε νά δεῖ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ποὺ οὔτε στό τραπέζι κάθονταν μαζὶ νά φᾶνε. Ἀφοῦ τὰ παιδάκια τους, εἶχαν τέσσερα, ἔψαχναν τίς τσέπες τους, μήπως ἔφερε τίποτα ἀπὸ ἔξω ἡ μάννα γιά νά φᾶνε. Δηλαδὴ πήγαιναν γιά χωρισμό. Πήγαινε αὐτὸς καὶ στούς πνευματικοὺς καὶ τοῦ ἔλεγαν: «Ὑπομονή, μεγάλο σταυρὸ σηκώνεις». Ἐμένα δέν μοῦ ἄρεσε αὐτό.

— Για βάστα, τοῦ λέω, ὅταν παντρευτήκατε, ἀγαπιόσασταν;

— Ναί! Πολύ! Τήν λάτρευα περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸ Θεό, μοῦ λέει.

(Ἄκου νά δεῖς! Περισσότερο ἀπὸ τὸ Θεό! Μοῦ ἔκανε ἀσχήμη ἐντύπωση).

— Ἐγώ, μοῦ λέει, ὅταν ἦταν νά παντρευτῶ ζήτησα ἀπὸ τὸν Θεό, να εἶναι ὄμορφη, νά εἶναι πλούσια, νά εἶναι καὶ μορφωμένη. Πράγματι μοῦ τὰ ἔδωσε ὁ Θεός. Ἔτσι μοῦ εἶπε! Καὶ ἦταν αὐτὸς ὅλη τὴν ὥρα μὲ τὸ sex! τόσο πολὺ κόντευε να χάσει τὴν ψυχὴ τοῦ! Κινδύνευε! Πῆρε λοιπὸν καὶ ὁ Θεὸς τή Χάρη Του ἀπὸ τή γυναῖκα του γιά νά τὸν σώσει. Τοῦ λέω:

— Τὶ μεγάλο σταυρὸ σηκώνεις κ.λ.π.; Ἐσὺ εἶσαι φταίχτης! Γιά τὰ πάθη δουλεύεις καὶ γίνεται προσπάθεια να διορθωθεῖς ἀπὸ τὰ πάθη σου!

—...Τὸν δίκαιο ἄνθρωπο, τὸν πράο, ὅλοι προσπαθοῦν νά τὸν σπρώξουν στήν χειρότερη θέση, νά τὸν ἀδικήσουν, νά τὸν βάλουν στόν πάτο, ἀλλὰ ὅσο οἱ ἄνθρωποι τὸν σπρώχνουν πρὸς τὰ κάτω τόσο ὁ Θεὸς τὸν ἀνεβάζει, ὅσο τὸν σπρώχνεις στόν πάτο τόσο τὸ νερὸ τὸν ἀνεβάζει πρὸς τὰ πάνω. Νά ἕνα ἀληθινὸ περιστατικό, μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος: «Πέθανε ὁ πατέρας καὶ πήγαν τὰ ἀδέρφια νά χωρίσουν τὰ χωράφια. Ὅταν εἶδα τὰ μεγάλα μου ἀδέλφια νά φωνάζουν, ἕτοιμοι νά ἁρπαχτοῦν, ἐγώ, μικρότερος, τὶ να πῶ, ὅ,τι μοῦ δώσουν, εἶπα. Μοῦ ἔδωσαν κάτι χωράφια ὅλο ἄμμο. Δέν καλλιεργοῦσες τίποτα. Δέν μποροῦσα νά ζήσω μὲ αὐτά. Ἀναγκάσθηκα νά φύγω στήν Γερμανία, γιά νά δουλέψω, νά ζήσω τὴν οἰκογένειά μου. Ὅταν γύρισα μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνιά τί βρῆκα; Ἀπὸ τὴν μιά καὶ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ χωραφιοῦ εἶχαν χτίσει δύο μεγάλα ξενοδοχεῖα. Καὶ τὰ δύο ζητοῦσαν νά ἀγοράσουν τὸ χωράφι. Ἔτσι ἡ τιμὴ ἀνέβηκε στα ὕψη. Πῆρα ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια!! Εἶπα γέροντα νά δώσω τὰ μισὰ ἐλεημοσύνη καὶ ἦρθα νά μοῦ πεῖτε πού νά τὰ δώσω». — «Δῶσε πρῶτα στά ἀδέλφια σου, γιά νά μὴν τὰ κακοκαρδίσης καὶ τὰ ὑπόλοιπα κάνε τα ὅ,τι θέλεις, γιά νά μὴν ἔχουν μνησικακία μεταξὺ τους. Πρέπει να ἁπλοποιήσουμε τὴν ζωὴ μας. Ἡ πολυτέλεια κουράζει. Εἶναι

μερικοί πού συνέχεια θέλουν νά ἀλλάζουν ἔπιπλα κ.λ.π. Τρέχουν μετὰ να βγάλουν περισσότερα χρήματα καὶ ἔτσι γεμίζουν ἄγχος.

Πηγή: Ἀθανάσιος Ῥακοβαλὴς «Ὁ πατὴρ Παΐσιός μου εἶπε...», ἐκδόσεις «Μέλισσα», Θεσσαλονίκη 1998